

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/318/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3716204578
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alica Beňová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3716204578.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Alice Beňovej a sudkýň JUDr. Oľgy Lichnerovej a JUDr. Ivety Anderlovej v spore žalobcu I. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y., V. XXXX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou L. s.r.o., so sídlom Y., E. XXXX, proti žalovanému V. zastúpeného Advokátskou kanceláriou D. K. s.r.o. so sídlom P., J. 3, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 16. februára 2017, č.k. 9C/9/2016-290 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej výrokovej časti a vo výroku o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný **m á n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie v časti o určenie, že žalobca je podielovým spoluvlastníkom pozemkov parc. č. XXX/X, XXX/XX, XXX/XX, XXX/XX, XXX/XX, XXX/XX, XXX/XX, XXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/XX, XXXX/XX, zapísané na LV č. XXXX k.ú. X. Q., o veľkosti spoluvlastníckeho podielu X/XXXX v dôsledku späťvzatia žaloby podľa § 145 ods. 2 CSP zastavil. Žalobu žalobcu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % preukázaných, odôvodnených a účelne vynaložených výdavkov vzniknutých v konaní v súvislosti s bránením práva. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa domáha žalobou podľa § 137 písm. c) CSP určenia vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam v podiele XXX/XXXX, resp. XXXX/XXXXXXXX. Podľa citovaného ustanovenia zákona žalobca v konaní musí preukázať naliehavý právny záujem na danom určení. Z vykonaného dokazovania mal súd za to, že žalobca takýto naliehavý právny záujem na danom určení má, keďže na LV č. XXXX, k. ú. X. Q. je ako výlučný vlastník predmetných nehnuteľností evidovaný žalovaný. Právne postavenie žalobcu by bez takého určenia bolo neisté vzhľadom k tomu, že na liste vlastníctva je ako vlastník daných nehnuteľností vedený žalovaný, pričom určovacím výrokom súdu by sa zosúladiť faktický stav so stavom, aký je uvedený na liste vlastníctva. Keďže žalobca má naliehavý právny záujem na danom určení, súd pristúpil k vecnému preskúmaniu veci, pričom dospel k záveru, že žalobu je potrebné v celom rozsahu zamietnuť z nasledovných dôvodov: Medzi stranami sporu nebolo sporné, že nehnuteľnosti zapísané pôvodne v PKN vložke č. XXX, k. ú. X. Q., boli po ROEP zapísané na LV č. XXXX, k. ú. X. Q., pričom v súčasnosti sú zapísané na LV č. XXXX, k. ú. X. Q.. Tiež nieto sporu o tom, že údaj o výlučnom vlastníctve nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX, k. ú. X. Q. svedčí v súčasnosti žalovanému a že pred vyvlastnením bol žalobca zapísaný na LV č. XXXX, k. ú. X. Q. pod B 240 v podiele X/XXXX. Aj keď žalovaný namietal, že žalobca riadne nepreukázal, že

nehnutelnosti - pozemky, ku ktorým sa žalobca domáhal určenia vlastníckeho práva, vznikli z pôvodných pkn parcel XXX, XXX a XXX/X, k. ú. X. Q., súd má túto skutočnosť za preukázanú z listinného dôkazu - identifikácie parcel - spätná, približná zo dňa 6.3.2013, z ktorej identifikácie vyplývajú skutočnosti, že z parc. XXX zapísané pôvodne v PKN vl. XXX k.ú. X. Q. vznikli nasledovné parcely, zapísané na LV č. XXXX, k. ú. X. Q.: XXX/X, XXX/XX, XXX/XX, XXX/XX, XXX/XX, XXX/XX, XXX/XX, XXX/X; z parc. XXX zapísané pôvodne v PKN vl. XXX k.ú. X. Q. vznikli nasledovné parcely, zapísané na LV č. XXXX: XXX, XXX/X; z parc. XXX/X zapísané pôvodne v PKN vl. XXX k.ú. X. Q. vznikli nasledovné parcely, zapísané na LV č. XXXX, k. ú. X. Q.: XXX/X, XXX/X, XXX/X, XXX/X, XXX/X, XXX/X, XXX/X, XXX/X, XXX/X, XXX/X, XXX/X, XXX/X, XXX/X, XXX/X, XXX/X, XXX/X, XXX/X, XXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX. Parcela č. XXX/X, zapísaná na LV č. XXXX, k. ú. X. Q. bola vytvorená z časti PKN par. č. XXX, XXX a XXX/X. Parcela č. XXX/X, zapísaná na LV č. XXXX, k. ú. X. Q. bola vytvorená z časti PKN par. č. XXX a XXX/X. Z PKN vložky č. XXX k. ú. X. Q. jednoznačne vyplýva, že na nej boli evidované pozemky tvoriace urbár. Podiel poručiťky na týchto pozemkoch (okrem iných i na parc. č. XXX,XXX a XXX/X - teda parcel, z ktorých vznikli pozemky, ku ktorým určenia vlastníckeho práva sa žalobca domáha) vyplýva z vl. č. XXX a XXX, obe k. ú. X. Q.. Vychádzajúc z údajov na týchto PKN vložkách je teda zrejmé, že podiel poručiťky Y. A. na parc. č. XXX,XXX a XXX/X, k. ú. X. Q. bol 16/8595-in (8/8595-in z PKN vl. XXX plus 8/8595-in z PKN vl. č. XXX). Z obsahu osvedčenia o dedičstve po Y. A. D 1854/94 teda vyplýva, že žalobca ako dedič po svojej matke Y. A. nadobudol celý jej podiel na parc. č. XXX/X, t. j. podiel 16/8595-in. Avšak z parc. č. XXX a XXX nadobudol len X/X-inu z podielu poručiťky, teda 1/6-inu zo 16/8595-in, čo predstavuje podiel žalobcu na parc. č. XXX a XXX vo výške 16/51570, t. j. 8/25785-in. Nakoľko podiel žalobcu na pkn. parc. č. XXX a XXX, k. ú. X. Q. titulom dedenia po svojej matke Y. A. bol v skutočnosti 8/25785-in, čo je podiel menší, než podiel, ktorý bol uvedený na LV č. XXXX, k. ú. X. Q. v jeho prospech, je zrejmé, že žalobca sa nedôvodne domáhal určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré vznikli z pôvodných pkn parcel XXX a XXX nad podiel 4/5724. Preto súd z týchto dôvodov žalobu v tejto časti zamietol. Pokiaľ ide o parcely, ktoré vznikli z pôvodnej pkn parc. č. XXX/X, k. ú. X. Q., je síce pravdou, že podiel žalobcu vyplývajúci mu z dedičského rozhodnutia je väčší ako mal zapísaný na LV, súd však dospel k záveru, že žalobe nie je možné ani v tejto časti vyhovieť, nakoľko žalovaný nadobudol vlastnícke právo na základe svojej dobromyseľnosti a zároveň na základe nedbalosti žalobcu. V tejto súvislosti súd poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 549/2015 zo dňa 16.3.2016, podľa ktorého „z hľadiska poskytnutia ústavnoprávnej ochrany je treba postaviť na rovnakú úroveň vlastnícke právo pôvodného vlastníka a nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti novým nadobúdateľom na základe jeho dobrej viery. Tým sa dostávajú do vzájomnej kolízie obidve ústavné hodnoty - princíp ochrany dobrej viery ďalšieho nadobúdateľa (princíp dobrej viery, dôvery v akty štátu a právnej istoty v demokratickom právnom štáte) a princíp ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka (princíp nemo plus iuris ad alium transfere potest quam ipse habet, t. j. nikto nemôže previesť na iného viac práv, než koľko sám má). Pokiaľ však nemožno zachovať maximum z obidvoch základných práv, treba prihliadnuť na princíp všeobecnej spravodlivosti, keď je nutné zvažovať všeobecné súvislosti tohto typu kolízie základných práv, ako aj individuálne okolnosti konkrétneho rozhodovaného prípadu. Vyššie riziko má niešť nedbalý vlastník než nadobúdateľ v dobrej viere, pretože tento nie je schopný sa nijako dozvedieť o tom, ako vec opustila vlastníkovu sféru a dostala sa na list vlastníctva prevodcu po zákonom určenom správnom (katastrálnom) konaní.“ Žalobca aj napriek svojej vedomosti, že mu podľa dedičského rozhodnutia patrí väčší podiel na danej parcele, súhlasil s tým, aby mu v procese ROEP bol zapísaný iba podiel 4/5724. Za takéhoto stavu je potrebné považovať žalovaného za vlastníka, ktorý nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam dobromyseľne, keďže takéto nedbalé konanie žalobcu viedlo k tomu, že žalovaný začal vykupovať podiely na daných nehnuteľnostiach na základe zápisov uvedených na liste vlastníctva už v roku 2005, v tomto procese pokračoval v roku 2010 a v období od r. 2012 do r. 2014; podiely na nehnuteľnostiach titulom rozhodnutí o vyvlastnení nadobudol v rokoch 2014 a 2015. Súd má za to, že žalovaný podiely na predmetných nehnuteľnostiach nadobudol dobromyseľne, keď gro podielových spoluvlastníkov mu previedlo svoje podiely na základe právneho úkonu - kúpnych zmlúv, v ktorých okrem iného i deklarovali, že na predmetných nehnuteľnostiach neviaznu i žiadne právne vady. Z uvedeného dôvodu má súd za to, že je potrebné poskytnúť právnu ochranu žalovanému ako dobromyseľnému nadobúdateľovi, preto žalobu v danej časti zamietol. Právne rozhodnutie ďalej odôvodnil ust. § 126 Občianskeho zákonníka. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a priznal žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu, keďže bol v spore v rovnakom rozsahu.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Navrhol ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a jeho žalobe vyhovel. Namietal nesprávne skutkové závery súdu prvej inštancie, nesprávne právne posúdenie veci. Vytykal súdu prvej inštancie, že nesprávne interpretoval údaje dotknutých pozemkovoknižných vložiek vedených v pozemkovej knihe. Vychádzajúc z predložených listinných dôkazov mal za to, že pkn. parcely č. XXX a XXX boli evidované práve pod pkn. vl. č. XXX. Prvoinštančný súd podľa názoru žalobcu v rozpore so skutočným právnym stavom zapísaným v pozemkovej knihe prijal nesprávny záver, že podiel Y. A. vyplýva výhradne z vl. č. XXX o XXX. V prípade, že by mal podiel Y. A. vyplývať práve z vl. č. XXX o XXX, zápisu jej podielu pod tieto vložky by musel predchádzať jeho presun z pôvodnej pkn. vl. č. XXX práve na pkn. vl. č. XXX o XXX, čo v žiadnom prípade nekorešponduje so skutočným právnym stavom zapísaným v pripojenej pkn. vl. č. XXX. Napokon, v napadnutom rozsudku prvoinštančného súdu absentuje akékoľvek zdôvodnenie takéhoto presunu podielov (pkn. parcel č. XXX a XXX z pkn. č. XXX na pkn. vl. č. XXX a XXX) Y. A., čo samo o sebe zakladá nepreskúmateľnosť a nezákonnosť rozsudku. Vo vzťahu ku pkn. parcelám č. XXX a XXX je podľa žalobcu, odkazujúc na údaje evidované v pkn. vl. č. XXX, zrejmé, že tieto boli zapísané na pkn. vl. č. XXX a Y. A. bola ich výlučnou vlastníčkou, pričom táto skutočnosť jednoznačne vyplýva aj z doslovného obsahu Osvedčenia o dedičstve č. D 1854/94 Dnot 1066/94, v ktorom je v súpise aktív pod písm. b) uvedené, že pani A. bola vlastníčkou parcely č. XXX a XXX evidovanej pod vl. č. XXX, pričom žiadny jej spoluvlastnícky podiel nie je pri týchto parcelách určený. Nevylúčil, že jeho právna predchodkyňa mala isté podiely z pkn. parcel č. XXX a XXX zapísané aj na iných pkn. vložkách - vl. č. XXX o XXX, avšak pkn. parcely č. XXX a XXX boli ako celok zapísané práve na pkn. vl. č. XXX, ktoré žalobca na základe Osvedčenia o dedičstve nadobudol v rozsahu na neho pripadajúceho dedičského podielu z celku týchto parcel. V záujme preukázania správnosti svojho právného názoru odvolaciu súdu dal do pozornosti právny stav iných pozemkov evidovaných pod vl. č. XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX (ku ktorým sa žalobca nedomáha určenia vlastníckeho práva), pričom k týmto pozemkom nedisponovala Y. A. výlučným vlastníckym právom, ale disponovala ku nim vlastníckym právom v rozsahu zaznamenanom v Osvedčení o dedičstve, teda pri pozemkoch evidovaných pod vl. č. XXX v rozsahu pod B 10/ e v 1/12, pri pozemkoch evidovaných pod vl. č. XXX v rozsahu pod B 26/e v 1/96, pri pozemkoch evidovaných pod vl. č. XXX v rozsahu pod B 11/ey 1/18 a pod. V prípade, že by poručiťke mal teda patriť iba konkrétny spoluvlastnícky podiel no pozemkoch evidovaných pod vl. č. XXX, táto skutočnosť by bolo v Osvedčení o dedičstve výslovne uvedená, ako tomu je pri iných pozemkoch evidovaných pod inými vložkami. Takýto údaj v Osvedčení však absentuje, z čoho možno vyvodiť, že pani Crkoňová bola výlučným vlastníkom pozemkov evidovaných pod vl. č. XXX. V tomto smere neobstojí ani argumentácia žalovaného, podľa ktorého notárka poverená prejednaním dedičstva nevedela identifikovať presný podiel pani Crkoňovej k pozemkom evidovaných pod vl. č. XXX, a preto žiaden podiel v Osvedčení o dedičstve neuvádza. V prípade, že by notárka nevedela určiť presný podiel poručiťky k pozemkom evidovaným pod vl. č. XXX, túto skutočnosť by výslovne uviedla v Osvedčení o dedičstve tak, ako to uviedla pri pozemkoch evidovaných pod vl. č. XXX, kde uvádza, že podiel je neurčitý. V Čl. III Osvedčenie o dedičstve, konkrétne v bode 8 je explicitne uvedené, že žalobca nadobudol spoluvlastnícky podiel na pozemkoch evidovaných pod vl. č. XXX o veľkosti 1/6 na podiel poručiťka, pričom opätovne zdôraznil, že podiel Y. A. na pozemkoch evidovaných pod vl. č. XXX bol 1/1, teda žalobca nadobudol podiel o veľkosti 1/6 k pozemkom ako celku. Zhrnúc vyššie uvedené skutočnosti možno ustáliť, že pozemky pkn. parcel č. XXX a XXX (resp. domnelé podiely Y. A. k týmto parcelám) neboli evidované, resp. vlastnícke právo ku nim nevyplýva z vl. č. XXX a XXX, ako to nesprávne judikuje prvoinštančný súd. Naopak boli evidované a vlastnícke právo právnej predchodkyne žalobcu vyplýva z vl. č. XXX. E. parcely navyše boli v prospech Y. A. zapísané pod vl. č. XXX ako celok (nie len údajné podiely). Čo vyplývalo aj z obsahu Osvedčenia o dedičstve. Žalobca uvedomujúc si všeobecnú nekonzistentnosť a neprehľadnosť údajov zapísaných v pozemkovej knihe akcentuje, že nadobudol vlastnícke právo k dotknutým pozemkom pôvodne tvoriacim pkn. parcely č. XXX a XXX právnym titulom dedenia v rozsahu spoluvlastníckeho podielu 1/6 k celku na základe Osvedčenia o dedičstve D 1854/94, Dnot 1066/94 zo dňa 20.05.1998, ktoré je v zmysle ust. § 3 ods. 4 zákona č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) verejnou listinou, ktorá požíva v intenciách ust. § 205 CSP prezumpciu právnej a formálnej správnosti až do času preukázania opaku. Zákon teda pripúšťa argumentum a contrario, avšak v Osvedčení o dedičstve konštatované skutočnosti sa považujú za pravdivé až do času, kedy je jednoznačne preukázaný opak. Súd prvej inštancie čiastočne správne reflektoval právny stav pkn. parcely č. XXX/X, ktorý však aj samotný žalobca v podanej žalobe dôsledne zohľadnil, ku ktorej žalobcovi (odvodzujúc svoj vlastnícky právny status od Y. A.) nepatrí výlučné vlastnícke právo, ale len spoluvlastnícky podiel 96/5730 pod B 10/e v 1/18 z vl. č. 194 a podiel 384/5730 z hárku č. XXX pod B XX/e

dlhodobé skúseností svedkov so svojpomocným obhospodarovaním pozemkov, títo nepochybne vedia skutočný rozsah žalobcom užívanej plochy zodpovedne odhadnúť. Vedomosť, že žalobca, resp. pred ním jeho právni predchodcovia vlastnili v predmetnej lokalite pozemky o výmere cca 700 m², mali nepochybne aj obyvatelia obce Horné Kočkovce. Dôkazom tejto skutočnosti je aj fakt, že členovia Spoločenstva urbárskych a súkromných lesov p.s. X. Q. nahliadali na žalobcu ako na jedného z nástupcov komasačných vlastníkov, pričom táto skutočnosť vyplýva z Notárskej zápisnice N 332/06, NZ 27 948/07 spísaná dňa 16.07.2007 u notársky JUDr. F. I., notárky so sídlom v Y., ktorou bol osvedčený priebeh časti valného zhromaždenia Spoločenstva urbárskych a súkromných lesov p.s. X. Q.. Samotná skutočnosť, že sa po zápise jeho (nesprávneho) spoluvlastníckeho podielu na príslušný LV č. XXXX nedomáhal určenia svojho vlastníckeho práva, nemôže zbavovať žalobcu vlastníckeho práva v jeho skutočnom rozsahu. V tejto súvislosti je potrebné podľa názoru žalobcu brať na zreteľ aj osobitné okolnosti daného individuálneho prípadu, keď žalobca vzhľadom na jeho dlhodobu nepriaznivý zdravotný stav nemal vnútornú silu domáhať so formálneho zápisu jeho vlastníckeho práva na príslušný list vlastníctva právnym prostriedkom žaloby, o to viac, keď žiadny z podielových spoluvlastníkov predmetných pozemkov skutočný rozsah žalobcovho spoluvlastníckeho podielu nerozporoval a vo výkone (užívaní) jeho podielu mu nebránil. Navyše bol veriac v uspokojivé právne usporiadanie v rámci vedeného vyvlastňovacieho konania, ktoré žalovaný žalobcovi opakovane deklaroval, presvedčený, že skutočný rozsah jeho vlastníckeho práva sa definitívne právne záväzným spôsobom osvedčí práve v rámci vyvlastňovacieho konania, k čomu však v rozpore s platným právnym poriadkom nedošlo, preto podal ako ultima ratio určovací žalobu. Považoval týmto odvolaním napadnutý rozsudok za vecne nesprávny aj z dôvodu nezákonného postupu súdu, ktorý vydaniu rozsudku predchádzal, keď súd prvej inštancie obmedzil svoje právne posudzovanie sporu výlučne no parciálne právne otázky, ktoré následne nevyhodnotil v ich vzájomnej súvislosti, pričom s nadobudnutím vlastníckeho práva žalobcu aj na základe vydržania sa súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku ani len čiastočne nezaoberal, čím boli porušené práva žalobcu no spravodlivý proces. Mal za to, že napadnutým rozsudkom došlo z vyššie uvedených dôvodov k porušeniu jeho ústavného práva na súdnu ochranu a súčasne k porušeniu Čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských právna základných slobôd, ktoré sú súčasťou slovenského právneho poriadku, čo je v demokratickom právnom štáte neprípustné. Spôsob subsumovania prejednávaného sporu pod náleží Ústavného súdu SR súdom prvej inštancie nepovažoval vzhľadom na individuálne okolnosti daného sporu, zo ústavokonformný. Mal za to, že z hľadiska poskytnutia ústavoprávnej ochrany je potrebné postaviť na rovnakú úroveň vlastnícke právo pôvodného vlastníka a nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti novým nadobúdateľom, avšak to len v prípade, že nadobúdateľ konal na základe svojej dobrej viery, čo napokon vyplýva aj z doslovného obsahu citovaného nálezu Ústavného nálezu SR. Až v prípade preukázania dobrej viery (nového) nadobúdateľa vlastníckeho práva je možné komparovať obidve ústavné hodnoty - princíp ochrany dobrej viery ďalšieho nadobúdateľa a princíp ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka (princíp nemo plus iuris ad alium transfere potest quam ipse habet). Právna argumentácia žalovaného, ktorý prostredníctvom svojho právneho zástupcu pred súdom prvej inštancie tvrdil, že nemal vedomosť o skutočnom rozsahu spoluvlastníckeho práva žalobcu, absolútne koliduje s jeho postupom v rámci vyvlastňovacieho konania, keď sám žalovaný na základe Zmluvy o nájme č. G Kočkovce/XXX/Se zo dňa 05.03.2008 vyplatil žalobcovi titulom nájmu náhradu za užívanie 423 m² pozemkov v jeho vlastníctve zabratých pod "Diaľničný privádzací Y." a zároveň predložil žalobcovi návrh Kúpnej zmluvy č. G Q./XXX/Xe zo dňa XX.XX.XXXX, s navrhovanou kúpnu cenou vo výške 10.109,54,- eur (ďalej len ako "Kúpna zmluva"). Vklad tejto zmluvy do katastra nehnuteľností však nebol povolený a z toho dôvodu žalobcovi predmetná kúpna cena vo výške 10.109,54,- eur nebola vyplatená. Vecno-právne účinky prevodu vlastníckeho práva zo žalobcu ako predávajúceho na žalovaného ako kupujúceho na základe uzatvorenej Kúpnej zmluvy nenastali len z formálnych dôvodov na strane príslušnej správy katastra, pričom žalovaný rozhodne vedel, že žalobcovi patrí k dotknutým pozemkom väčší spoluvlastnícky podiel ako len podiel o veľkosti 4/5724- ín, a túto skutočnosť žiadnym spôsobom nenamietal, práve naopak, prejavil vôľu za takýto rozsah spoluvlastníckeho podielu žalobcovi zaplatiť adekvátnu kúpnu cenu. Prejav vôle žalovaného nadobudnúť dotknuté pozemky od žalobcu vo väčšom rozsahu, v akom boli vtedy v prospech neho zapísané na príslušnom LV (o následne v skutočnosti vyvlastnené), bol zavŕšený akceptáciou zo strany žalobcu, pričom uzatvorená Kúpna zmluva je v celom rozsahu platným právnym úkonom, čo žalobca podotýka. Vyjadril presvedčenie, že žalovaný vzhľadom na svoju vôľu zaplatiť žalobcovi odplatu za väčší spoluvlastnícky podiel ako len podiel o veľkosti 4/5724- ín, vychádzajúcu z jeho presvedčenia o existencii žalobcovho vlastníckeho práva vo väčšom rozsahu, v žiadnom prípade nemohol byť pri nadobúdaní predmetných pozemkov dobromyseľný, a to bez ohľadu no skutočnosť, že predmetné pozemky nadobudol rozhodnutím orgánu verejnej moci v rámci

vyvlastňovacieho konania. Pokiaľ sa v posudzovanom prípade súd prvej inštancie odvoláva no princípy všeobecnej spravodlivosti, tieto súd prvej inštancie podľa názoru žalobcu neadekvátne až zarážajúcu v neprospech žalobcu vykladá, keď poskytol ochranu žalovanému (ktorý vedel o väčšom rozsahu vlastníckeho práva žalobcu, za ktoré mu bol ochotný zaplatiť zodpovedajúcu náhradu) oproti žalobcovi, ktorému bolo v rámci vyvlastňovacieho konania v rozpore so zákonom priznaná náhrada len za 6,7414 m² pozemkov oproti náhrade, ktorá mu mala s ohľadom na jeho vlastnícke právo v rozsahu cca 700 m² skutočne patriť, pričom ide o pozemky žalobcu, ktoré tento spolu so svojou rodinou desaťročia sám obhospodaroval. Takáto interpretácia zásad spravodlivosti podľa názoru žalobcu nekorešponduje so základnými ústavnými princípmi ekvity, ktoré sú nosným pilierom Civilného sporového poriadku, obzvlášť za situácie, keď súd prvej inštancie neprihliadol na individuálne okolnosti prejednávaneho sporu a nezohľadnil všeobecné súvislosti tohto typu (prípadnej) kolízie základných práv.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že súd prvej inštancie precízne a správne identifikoval skutkový stav a ustálil skutočné spoluvlastnícke podiely právnej predchodkyne žalobcu, jeho matky Y. A., od ktorej žalobca odvodzuje svoje vlastnícke právo k spoluvlastníckym podielom tak, ako ich vymedzil v žalobe. Poukázal na to, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že Y. A. bola vlastníčkou sporných pozemkov - parc. č. XXX, XXX, XXX/X v podiele XX/XXXX-ín. K takémuto záveru dospel súd na základe nasledujúcich skutočností: v Y. vložke č. XXX sú zapísané pozemky, ktoré tvoria „spoločné lesy a pasienky urbárikov X. Q.“. Medzi pozemkami sa nachádzajú: pod č. A X pozemok p.č. XXX, pod č. A X pozemok p.č. XXX a pod č. A XX pozemok p.č. XXX/X. Na druhej až šiestej strane PKN vložky č. XXX sú potom odkazy na príslušné PKN vložky, na ktorých je evidované vlastníctvo k spoločným urbárskym lesom a pasienkom, vždy s uvedením čísla PKN vložky (ľavý stĺpec) a aj uvedením podielu v xxxx/XXXX (pravý stĺpec). Príslušné odkazy na PKN vložky s evidenciou vlastníctva potom korešpondujú so zápsmi v týchto iných PKN vložkách. Konkrétne vo vložke č. XXX je pod A8 odkaz na spoločné urbárske lesy a pasienky zapísané na PKN vložke č. XXX, pričom aj podiel na týchto spoločných nehnuteľnostiach v oboch PKN vložkách je totožný - XX/XXXX. Pokiaľ teda zo zápisu z PKN vložky č. XXX pod B11/e vyplýva, že Y. A., rod. R. je vlastníčkou v podiele X/XX, tak vo vzťahu k pozemkom evidovaným na PK vložke č. XXX (na ktoré je odkaz v PKN vložke č. XXX v časti A pod č. X), ide na rozdiel od iných pozemkov evidovaných v Y. vložke č. XXX (v časti A pod č. 1-7), len o podiel 1/18 z XX/XXXX, čo je podiel vo veľkosti X/XXXX. Čo sa týka PKN vložky č. XXX, tak z jediného zápisu v časti A vyplýva, že ide o urbár a že táto PK vložka obsahuje zápis vlastníctva „z v pzk. hárku XXX zaznačených spoločných hôr a pasienkov na XXX/XXXX“. V PKN vložke č. XXX je potom pod B 17/e zápis v prospech Y. A., rod. R. v podiele 1/72. Ide teda o podiel X/XX z XXX/XXXX, čo je podiel X/XXXX. Po spočítaní oboch podielov je možné dospieť k tomu, že z uvedených PKN vložiek vyplýva v prospech Y. A. vlastníctvo v podiele XX/XXXX k pozemkom evidovaným na PKN vložke č. XXX, teda okrem iného aj k pozemkom, ktoré boli predmetom konania. Z dedičského rozhodnutia po Y. A. (D 854/94, Dnot 1066/94) potom vyplýva (čl. III. bod 8,4. strana), že žalobca nadobudol k pozemkom p.č. XXX a XXX podiel vo veľkosti 1/6 „z podielu poručiteľky“. Tento podiel je pritom jasne vymedzený v uvedenom bode, keď sa v dedičskom rozhodnutí uvádza, že „zo spoločných lesov a pasienkov z vl. č. XXX“ sem patrí z vl. č. XXX podiel 96/5730 pod B11/e v 1/18 a z vl. č. XXX podiel 384/5730 pod B XX/e v X/XX. Z uvedeného vyplýva, že podiel žalobcu na pozemkoch p.č. XXX a XXX predstavoval po prededení X/XXXX-ín. K pozemku p.č. XXX/X potom žalobca nadobudol výlučné vlastníctvo k podielu 1/18 z XX/XXXX a X/XX z XXX/XXXX (čl. III. bod 5. osvedčenia o dedičstve). K pozemku 418/2 teda žalobca nadobudol podiel 16/5895-ín. Mal za to, že žalobcov výklad je vlastne taký, že keďže v dedičskom rozhodnutí k parcelám „žiadny jej (Y. A., pozn.) spoluvlastnícky podiel nie je pri týchto parcelách určený“, tak vlastne tieto vlastnila Y. A. v 1/1. Takýto záver je pritom úplne absurdný, nakoľko vôbec nekorešponduje so zápsmi v PKN vložkách (č. XXX, XXX a XXX) a vlastne napokon nevyplýva ani zo žalobcom opakovane uvádzané dedičského rozhodnutia, pri ktorom žalobca neustále a zjavne cielene opomína uviesť, že v ňom bolo jasne uvedené, že žalobca nadobúda 1/6 „z podielu poručiteľky“. Ďalej uviedol, že evidencia tzv. spoločných nehnuteľností tvoriacich urbáre bola vykonaná presne takým spôsobom, ako tomu bolo v tomto prípade (najmä z dôvodu prehľadnosti). A síce na Y. vložke, na ktorej sú evidované nehnuteľnosti, sa evidovali iba odkazy na iné PKN vložky, v ktorých bolo evidované vlastníctvo. Napokon v PKN vložke č. XXX nie je v časti B žiadny zápis o vlastníkovi, ale iba zápisy, ktoré sa týkajú zmien pozemkov v nej zapísaných (najmä vyvlastnenia časti pozemkov a pod.). Odkazy uvedené v PKN vložke č. XXX a iné PKN vložky aj s uvedením podielu potom korešpondujú s podielmi na pozemkoch zapísaných na PKN vložke č. XXX, ktoré sú evidované v iných PKN vložkách, na ktorých boli evidovaní vlastníci. Podľa logiky žalobcu (že podiel na pozemkoch

musí byť spolu s pozemkami evidovaný na rovnakej PKN vložke ako vlastníci), vlastníctvo k pozemkom p.č. XXX a XXX v prospech jeho matky zrejme teda nevyplýva zo žiadnej PKN vložky. Poukázal na to, že spoločné pozemky sa vždy evidovali na jednej PKN vložke. Pri stovkách vlastníkov by evidencia spoluvlastníckych podielov výlučne v stovkách PKN vložiek (alebo výlučne v „hlavnej“ PK vložke, v ktorej by boli potom uvedené tisíce zápisov) spôsobila absolútnu neprehľadnosť vlastníckych vzťahov. Z uvedeného dôvodu boli teda spoločné pozemky evidované „akoby“ vo viacerých PKN vložkách, a to vždy tak, že pozemky ako celok a všetky ich zmeny boli evidované v jednej PKN vložke a vlastnícke podiely k nim boli evidované vždy v individuálnych PKN vložkách tých-ktorých vlastníkov, ktoré na „hlavnú“ PKN vložku vždy odkazovali (pričom táto „hlavná“ PKN vložka taktiež odkazuje na tieto „individuálne“ PKN vložky). Tak tomu napokon bolo aj v tomto prípade. Za úplne absurdné považoval tvrdenia žalobcu o tom, že „žalovaný súdu v prebiehajúcom konaní nepreukázal jednoznačný dôkaz o tom, že žalobca nenadobudol právnym titulom dedenia predmetné pozemky v uplatnenom rozsahu“, čo má vyústiť vo vecnú nesprávnosť a nezákonnosť napadnutého rozhodnutia. Žalobca si zrejme dôsledne neuvedomuje svoje procesné postavenie. Žalobca pokiaľ chce byť v spore úspešný, je povinný dôkazmi preukázať svoje skutkové tvrdenia. Toto sa mu v predmetnom konaní nepodarilo a súd po vykonaní dokazovania ustálil, že žalobcom tvrdený podiel na sporných pozemkoch (p.č. XXX a XXX v X/X) tento nenadobudol. Nie je povinnosťou žalovaného vyvracať nesprávne tvrdenia žalobcu, o ktorých sa tento domnieva, že pokiaľ nie sú vyvrátené, sú akoby správne a súd ich má brať za preukázané. Základným problémom žaloby v danom prípade bolo, že tvrdenia v nej uvedené sa neopierajú o relevantné dôkazy, resp. tieto dôkazy interpretujú spôsobom seba vlastným, t.j. tak ako sa to žalobcovi hodí. Pokiaľ sa týka ďalšej námietky odvolateľa, a to porušenia princípu kontradiktórnosti, žalovaný uviedol, že dôsledná kontradiktórnosť civilného sporového konania znamená predovšetkým to, že súd by mal vykonať iba také dôkazy, ktoré strany sporu navrhnú. Napokon v tomto spore bol tým, kto navrhol pripojiť predmetné PKN vložky práve žalovaný. Kontradiktórnosť však neznamená, že súd je striktnie viazaný interpretáciou obstaraných dôkazov sporovou stranou, rovnako ako súd nie je viazaný právnym posúdením veci jednou zo sporových strán (princíp iura novit curia). Pokiaľ žalobca naznačuje, že po oboznámení sa s pripojenými PKN vložkami žalovaný nezaujal totožné skutkové závery ako súd v napadnutom rozhodnutí (ohľadom presných podielov), je tomu najmä z dôvodu, že žalovaný s týmto dôkazom oboznámil až na pojednávaní, na ktorom bolo vo veci rozhodnuté. Tieto dôkazy (značného rozsahu, písané rukou, miestami nečitateľné a pod.) neboli žalovanému ani jeho právnenému zástupcovi pred pojednávaním doručované a teda podrobné vyjadrenie k ich obsahu ani nebolo na poslednom pojednávaní vo veci reálne možné. S ohľadom na priebeh dovtedajšieho konania a na hospodárnosť konania však žalovaný nenavrhol odročenie pojednávania. K možnému nadobudnutiu vlastníckeho práva vydržaním uviedol, že pokiaľ žalobca vytyka súdu, že touto skutočnosťou sa v napadnutom rozsudku ani len čiastočne nezaoberal, je tomu tak z dôvodu, že takáto skutočnosť nikdy nebola žalobcom tvrdená. V zmysle striktnej koncentrácie konania by podľa názoru žalovaného už na túto argumentáciu odvolací súd nemal prihliadať. Je tomu najmä z dôvodu, že k otázke vydržania nebolo vykonané prakticky žiadne dokazovanie, ide pritom o tvrdenie, ktoré mohol žalobca uplatniť už v prvotných štádiách konania a nie až v odvolacom konaní. Ide o novú skutočnosť. Z vykonaného dokazovania je však zrejme, že v danej veci by neboli naplnené zákonné predpoklady nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním. Za zaujímavé tiež považoval postup žalobcu, ktorý sa svojho údajného vlastníctva voči ostatným spoluvlastníkom roky nedomáhal, a toto začal spochybňovať až potom, čo sa vlastníkom pozemkov (v dobrej viere v údajne katastra) stal žalovaný. Tvrdenia o nepriaznivom zdravotnom stave žalobcu podľa žalovaného neobstoja. Takéto skutočnosti nielen že nemajú spôsobilosť žiadnym spôsobom zvrátiť skutkové a právne posúdenie veci, ale neboli v konaní nikdy nijako dokazované. Napokon žalovaný mal možnosť žalobcu, ktorého právny zástupca sa pre jeho „dlhodobu nepriaznivý zdravotný stav“ vyhýbal jeho výsluchu, vidieť na pojednávaní a tvrdenia jeho právneho zástupcu sa mu zdajú byť v tomto smere značne skreslené.

4. Žalovaný v písomnej replike k vyjadreniu žalovaného uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava svojich doterajších skutkových a právnych argumentov v podanom odvolaní, na ktoré opätovne poukázal. Vo vzťahu ku kvalifikácii prostriedkov procesného útoku žalobcu týkajúcich sa nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním zo strany žalovaného ako tzv. novoty v odvolacom konaní, je žalobca toho právneho názoru, že súd prvej inštancie mal na predmetnú právnu normu inkorporovanú v ust. § 134 ods. 1 a nasl. Občianskeho zákonníka prihliadnúť a zistený skutkový stav pod túto právnu normu subsumovať, a to bez toho, aby žalobca musel na predmetnú právnu normu osobitne explicitne poukázať (teda nejde o žiadne novoty v konaní), obzvlášť za situácie, keď za účelom preukázania takto žalobcom tvrdenej skutočnosti boli v prebiehajúcom spore produkované dôkazy (napr. výsluch svedkov), vychádzajúce

pri tom zo všeobecne akceptovanej procesnej zásady „iura novit curia“, v intenciách ktorej by mal súd prihliadnuť na relevantné právne predpisy a normy bez toho, aby na to upozornil alebo vykonal takúto právnu kvalifikáciu žalobca, na čo explicitne poukázal Ústavný súd SR vo svojom náleze, keď judikoval, že súd sa nemôže považovať za viazaného právnou kvalifikáciou, ktorú skutkovému základu veci dal navrhovateľ alebo druhý účastník konania. Nemôže sa preto vzdať posúdenia návrhu podľa článku ústavy alebo jeho odseku len preto, že navrhovateľ výslovne neoznačil. Tým viac tak nemôže urobiť, ak systematika ústavy nevyžaduje nevyhnutne taký výklad, že každým jej ustanovením sa osobe priznáva osobitné právo alebo sloboda. Za alibistické, a vzhľadom na skutočný skutkový stav zarážajúce, považuje žalobca tvrdenie žalovaného, ktorý sa odvoláva na svoju dobromyseľnosť pri nadobúdaní sporných podielov žalobcu. Deklarovaná dobromyseľnosť žalovaného pri nadobúdaní pozemkov absolútne koliduje s jeho postupom v rámci vyvlastňovacieho konania, keď sám žalovaný na základe Zmluvy o nájme č. G Q./XXX/Ge zo dňa 05.03.2008 vyplatil žalobcovi titulom nájmu náhradu za užívanie 423 m² pozemkov v jeho vlastníctve zabratých pod „Diaľničný privádzací Y.“ a zároveň predložil žalobcovi návrhu Kúpnej zmluvy č. G Q./XXX/Ge zo dňa 07.04.2008, s navrhovanou kúpnu cenou vo výške 10.109,54 eur, čo značne prevyšovalo spoluvlastnícky podiel v prospech žalobcu vtedy zapísaný na príslušnom LV. Žalobca má za to, že žalovaný vzhľadom na svoju vôľu zaplatiť žalobcovi odplatu za väčší spoluvlastnícky podiel ako len podiel o veľkosti 4/5724-ín, vychádzajúcu z jeho presvedčenia o existencii žalobcovho vlastníckeho práva vo väčšom rozsahu, v žiadnom prípade nemohol byť pri nadobúdaní predmetných pozemkov dobromyseľný, a to bez ohľadu na skutočnosť, že predmetné pozemky nadobudol rozhodnutím orgánu verejnej moci v rámci vyvlastňovacieho konania. Žalobca bol navyše veriac v uspokojivé právne usporiadanie v rámci vedeného vyvlastňovacieho konania, ktoré žalovaný žalobcovi opakovane deklaroval, presvedčený, že skutočný rozsah jeho vlastníckeho práva sa definitívne právne záväzným spôsobom osvedčí práve v rámci vyvlastňovacieho konania, k čomu však v rozpore s platným právnym poriadkom nedošlo, preto žalobca podal určovací žalobu, a to ako ultima ratio, ktorému postupu mal žalobca záujem predísť mimosúdny vypořádáním právnej veci. Samotná skutočnosť, že žalobca sa po zápise jeho (nesprávneho) spoluvlastníckeho podielu na príslušný LV č. XXXX nedomáhal určenia svojho vlastníckeho práva, nemôže zbavovať žalobcu vlastníckeho práva v jeho skutočnom rozsahu. V tejto súvislosti je potrebné podľa názoru žalobcu brať na zreteľ aj osobitné okolnosti daného individuálneho prípadu, keď žalobca vzhľadom na jeho dlhodobu nepriaznivý zdravotný stav nemal vnútornú silu domáhať sa formálneho zápisu jeho vlastníckeho práva na príslušný list vlastníctva právnym prostriedkom žaloby, o to viac, keď žiadny z podielových spoluvlastníkov predmetných pozemkov skutočný rozsah žalobcovho spoluvlastníckeho podielu nerozporoval a vo výkone (užívaní) jeho podielu mu nebránil. Pokiaľ sa teda v posudzovanom prípade súd prvej inštancie odvoláva na princípy všeobecnej spravodlivosti, tieto súd podľa názoru žalobcu neadekvátne až zarážajúco v neprospech žalobcu vykladá, keď poskytol ochranu žalovanému (ktorý vedel o väčšom rozsahu vlastníckeho práva žalobcu, za ktoré mu bol ochotný zaplatiť zodpovedajúcu náhradu) oproti žalobcovi, ktorému bola v rámci vyvlastňovacieho konania v rozpore so zákonom priznaná náhrada len za X,XXXX m² pozemkov oproti náhrade, ktorá mu mala s ohľadom na jeho vlastnícke právo v rozsahu cca 700 m² skutočne patriť, pritom ide o pozemky žalobcu, ktoré tento spolu so svojou rodinou desaťročia sám obhospodaroval.

5. Žalovaný v písomnej duplike k replike žalobcu v podstate poukázal na celkovú genézu v danej veci, stotožnil sa v plnom rozsahu s odôvodnením napadnutého rozsudku, na jeho dôvody podrobne poukázal. Ďalej poukázal na to, že schválený ROEP je verejnou listinou, na základe ktorej Okresný úrad zapíše údaje ROEP do katastra nehnuteľností na možnosť podať námietky účastníkom konania. Pokiaľ žalobca v takomto správnom konaní sa nebránil vydanému výpisu z ROEP, možno z takého jeho konania vyvodiť „de facto“ záver, že prejavil súhlas s konaním ROEP. Mal za to, že všetky doteraz uvedené tvrdenia žalobcu sú založené výlučne na jeho subjektívnom nazeraní na danú vec, nerešpektujúc stav uvedený vo verejných listinách. Pokiaľ žalobca nesúhlasil s výmerou pozemkov, mal možnosť prostredníctvom konania o ROEP domáhať sa zmeny a nápravy, avšak žiaden z opravných prostriedkov nevyužil a teraz, keď je v katastri nehnuteľnosti zapísaný určitý stav, domáha sa určenia, že je vlastníkom väčšieho podielu. Dal do pozornosti, že z výpovedí svedkov, ako aj z doteraz uvedených písomných tvrdení ani sám žalobca nevie s presnosťou určiť aká bola výmera pozemkov, ktorú obrábali jeho predkovia a na ktorej je v súčasnosti postavený Diaľničný privádzací Y.. Interpretácia žalobcu o Osvedčení o dedičstve po zomrelej matke nie je na mieste, nakoľko obsah predmetu dedičstva je tu riadne daný.

6. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec v napadnutom rozsahu v zamietajúcej výrokovej časti a vo výroku o náhrade trov konania podľa § 379, § 380 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z., ďalej len CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem), v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

7. Od 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP), ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. O.s.p. v znení neskorších predpisov.

8. Podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom jeho účinnosti.

Podľa § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

9. Odvolací súd preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní žalobcom vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 2 CSP. Námietky žalobcu sú v podstate totožné s jeho námietkami uplatnenými pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa súd prvej inštancie vysporiadal a preto nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd dodáva nasledovné:

10. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním obsahu spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP.

11. Vychádzajúc z obsahu odvolania odvolací súd zistil, že ťažisko odvolacích námietok žalobcu smeruje proti ním tvrdenými nesprávnymi skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie na ktorých založil svoje rozhodnutie, čo viedlo podľa žalobcovho názoru k naplneniu dôvodov na odvolanie, uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP.

12. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

13. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

14. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalobcu, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným

spôsobom, dostatočne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi, ktoré vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil tiež správne právne závery, na základe ktorých o žalobe žalobcu o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, náhrade trov konania medzi stranami sporu rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tiež presvedčivo a dostatočne odôvodnil v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. V posudzovanej veci súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dal odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Odôvodnenie rozhodnutia obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli svojvoľné, alebo zjavne neodôvodnené. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku.

15. Žalobca v odvolaní jednak namietal právny záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého mal jeho matka Y. A. v zmysle osvedčenia o dedičstve sp. zn. D XXXX/XX zo dňa 20.05.1998 podiel na PKN parcele č. XXX vyplývať výlučne z PKN vložky č. XXX a XXX, a to v rozsahu XX/XXXX-in (X/XXXX-in z PKN vložky č. XXX a X/XXXX-in z vložky č. XXX), keď bol toho názoru, že takýto právny záver z Y. vložky č. XXX rozhodne nevyplýva a jednak namietal, že predmetné pozemky nadobudol do svojho vlastníctva vydržaním, nakoľko tieto dlhodobu fakticky užíva a osobne obhospodaruje.

16. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že Y. A. bola vlastníčkou sporných pozemkov - parc. č. XXX, XXX, XXX/X v podiele XX/XXXX-in. V PKN vložke č. XXX sú zapísané pozemky, ktoré tvoria „spoločné lesy a pasienky urbárikov X. Q.“. Medzi pozemkami sa nachádzajú pod č. A X pozemok p.č. XXX, pod č. A X pozemok p.č. XXX a pod č. A XX pozemok p.č. XXX/X. Na druhej až šiestej strane Y. vložky č. XXX sú potom odkazy na príslušné PKN vložky, na ktorých je evidované vlastníctvo k spoločným urbárskym lesom a pasienkom, vždy s uvedením čísla PKN vložky a aj uvedením podielu. Príslušné odkazy na PKN vložky s evidenciou vlastníctva potom korešpondujú so zápismi v týchto iných PKN vložkách. Konkrétne vo vložke č. XXX je pod A8 odkaz na spoločné urbárske lesy a pasienky zapísané na PKN vložke č. XXX, pričom aj podiel na týchto spoločných nehnuteľnostiach v oboch PKN vložkách je totožný - XX/XXXX. Pokiaľ teda zo zápisu z PKN vložky č. XXX pod B11/e vyplýva, že Y. A., rod. R. je vlastníčkou v podiele 1/18, tak vo vzťahu k pozemkom evidovaným na PK vložke č. XXX (na ktoré je odkaz v PKN vložke č. XXX v časti A pod č. X), ide na rozdiel od iných pozemkov evidovaných v PKN vložke č. XXX (v časti A pod č. 1-7), len o podiel X/XX z XX/XXXX, čo je podiel vo veľkosti X/XXXX. Čo sa týka PKN vložky č. XXX, tak zo zápisu v časti A vyplýva, že ide o urbár a že táto PKN vložka obsahuje zápis vlastníctva „z v pzk. hárku XXX zaznačených spoločných hôr a pasienkov na XXX/XXXX“. V PKN vložke č. XXX je potom pod B XX/e zápis v prospech Y. A., rod. R. v podiele 1/72. Ide teda o podiel 1/72 z XXX/XXXX, čo je podiel X/XXXX. Po spočítaní oboch podielov je možné dospieť k tomu, že z uvedených PKN vložiek vyplýva v prospech Y. A. vlastníctvo v podiele XX/XXXX k pozemkom evidovaným na PKN vložke č. XXX, teda okrem iného aj k pozemkom, ktoré boli predmetom konania. Z dedičského rozhodnutia po Y. A. (D 854/94, Dnot 1066/94) potom vyplýva, že žalobca nadobudol k pozemkom p.č. XXX a XXX podiel vo veľkosti X/X z podielu poručiťky. Tento podiel je pritom jasne vymedzený v uvedenom bode, keď sa v osvedčení o dedičstve po poručiťke Y. A. uvádza, že „zo spoločných lesov a pasienkov z vl. č. XXX“ sem patrí z vl. č. XXX podiel XX/XXXX pod P v X/XX a z vl. č. XXX podiel XXX/XXXX pod B XX/e v 1/72. Z uvedeného vyplýva, že podiel žalobcu na pozemkoch p.č. XXX a XXX predstavoval po prededení X/XXXX-in. Z týchto dôvodov prvá odvolacia námietka žalobcu nebola dôvodná. Neobstojí ani námietka odvolateľa, že žalovaný v konaní nepreukázal jednoznačný dôkaz o tom, že žalobca nenadobudol právnym titulom dedenia v uplatnenom rozsahu. Odvolací súd poukazuje na to, že pokiaľ chce byť žalobca v spore úspešný, je žalobca povinný dôkazmi preukázať svoje skutkové tvrdenia. Súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania ustálil, že žalobcom tvrdený podiel na sporných pozemkoch (parc. č. XXX a XXX v podiele) žalobca nenadobudol. Vo všeobecnosti pre civilné sporové konanie platí, že dôkazné bremeno ohľadne preukázania určitej tvrdenej skutočnosti zaťažuje v konaní tú sporovú stranu, ktorá sa dovoľáva použitia nejakej právnej normy a právneho následku z nej vychádzajúceho. Rozsah dôkazného bremena, t.j. okruh skutočností, ktoré musí sporová strana preukázať, zásadne určuje hmotnoprávna norma. Odtiaľ tiež vyplýva, kto je nositeľom dôkazného bremena. Nutnosť preukázania tvrdení vyplýva zo skutočnosti, že súdy, rozhodujúce spory v civilnom konaní, sú a musia byť pri rozhodovaní nestranné.

17. Nebola dôvodná ani námietka odvolateľa, že predmetné pozemky nadobudol do svojho výlučného vlastníctva vydržaním a súd prvej inštancie sa touto skutočnosťou v napadnutom rozsudku ani čiastočne nezaoberal.

18. Vychádzajúc z č. 8 CSP strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. V zmysle § 149 až § 154 CSP strany sporu majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu, tieto skutkové tvrdenia ako aj návrhy na vykonanie dôkazov o nich sú prostriedkami procesného útoku, resp. obrany a ako také musia byť stranami sporu uplatnené včas, najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Z uvedeného vyplýva, že medzi základné povinnosti strán sporu teda patrí v konaní povinnosť tvrdenia (bremeno tvrdenia) a dôkazná povinnosť, ktoré si však strany sporu musia splniť do určitého okamihu konania (do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania konajúcim súdom). Ak sa chcel žalobca domáhať nadobudnutia vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam titulom vydržania, mal toto tvrdenie predniesť do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania súdom prvej inštancie na pojednávaní dňa 16.02.2017. Keďže to však urobil až v odvolacom konaní, jedná sa o tzv. novoty v odvolacom konaní, ktoré možno použiť len vtedy ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 CSP). Odvolací súd v tomto spore nezistil naplnenie žiadneho z uvedených dôvodov § 366 CSP pre použitie novoty zo strany žalobcu v odvolacom konaní. Novo použité skutkové tvrdenia žalobcu sa netýkajú procesných podmienok /medzi ktoré patria napríklad právomoc súdu, príslušnosť súdu, neexistencia prekážky začatého konania (litispedencie), neexistencia prekážky právoplatne rozhodnutej veci (rei iudicatae), spôsobilosť strany samostatne konať pred súdom (procesná spôsobilosť) a podobne/, netýkajú sa vylúčenia sudcu, či nesprávneho obsadenia súdu a nejde ani o situáciu, kedy ich žalobca bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

19. Nedôvodná bola aj námietka odvolateľa o nesprávnosti subsumovania prejednávaného sporu pre nález Ústavného súdu SR, keď bolo preukázané, že spoluvlastnícky podiel k pôvodnej nerozdelenej PKN parcele č. XXX/X mal žalobca v zmysle osvedčenia o dedičstve po svojej matke väčší, ako mal zapísaný na príslušnom liste vlastníctva, resp. žalobcov podiel bol väčší, než podiel, ktorý mu bol žalovaným vyvlastnený. Pokiaľ žalobca v tomto smere poukazuje na nájomnú zmluvu zo dňa 05.03.2008 a kúpnu zmluvu zo dňa 07.04.2008, odvolací súd poukazuje na to, že údaje v predmetných zmluvách (o rozsahu spoluvlastníckeho podielu žalobcu) neboli v súlade so zápisom v katastri nehnuteľností a preto k zamietnutiu návrhu na vklad predmetnej kúpnej zmluvy nedošlo z formálnych dôvodov, ako to tvrdí žalobca. Je potrebné dať za pravdu žalovanému, že minimálne od tohto času (zamietnutia vkladu) predmetnej kúpnej zmluvy bol žalovaný dobromyseľný v tom, že žalobcovi patrili iba také podiely v predmetných nehnuteľnostiach, aké sú evidované v katastri nehnuteľnosti. Odvolací súd sa tak stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie v bode 44. a naň v plnom rozsahu odkazuje.

20. Pokiaľ sa týka námietky odvolateľa, že k rozhodnutiu súdu prvej inštancie nedošlo v súlade so zásadou spravodlivosti, odvolací súd uvádza, že podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). V danej veci z odôvodnenia rozsudku je možné zistiť, ktoré skutočnosti považoval súd za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil, odôvodnenie rozsudku je dostatočné, v dôsledku čoho nemožno rozsudok považovať za arbitrárny, či nepreskúmateľný. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranami konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu pripomienku strany konania, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán konania (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu žalobcu odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

21. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

22. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením postupom podľa § 262 ods. 2 CSP.

23. Toto rozhodnutie bolo senátom krajského súdu prijaté jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).